

ASSALT III

DEAR COSINET

BOXEJADOR – Estimat cosinet: No et puc parlar del meu cas, els guàrdies obrin i lligen tot.

Pausa. Colpeja l'aire insistentment.

Estic sol, sense cap llatí, però soc un supervivent i me'n sabré eixir.

Pausa. Colpeja l'aire insistentment.

Javi, açò està sent molt dur per a mi. Per què he de carregar amb una creu tan gran? **Ja porte ací cinc anys.**

Pausa. Colpeja l'aire insistentment.

Ja porte ací cinc anys.

Pausa. Colpeja l'aire insistentment.

No et diré que soc un angelet, perquè no ho soc, però tampoc soc un assassí.

Pausa. Colpeja l'aire insistentment.

Aquest país fa fàstic; si no tens diners no ets ningú.

Pausa. Colpeja l'aire insistentment.

He rebut una carta de l'altre espanyol, els seus pares m'estan donant molt d'ànim i suport.

Pausa. Colpeja l'aire insistentment.

“Tia Antxoni, tia Antxoni, les vaques tenen fam.”

Pausa. Colpeja l'aire insistentment.

JONÀS – Amb només tres anys i una llengua de drap, el xicotet Pablo corria incansable per les vaqueries del caseriu.

BOXEJADOR – Tia Antxoni, tia Antxoni. Les vaques tenen fam!

Pausa. Colpeja l'aire insistentment.

JONÀS – La tia Antxoni encara recorda com es reia amb les coses de Pablito, el fill del seu germà Càndid, pilotari que el 1968 va desembarcar a Amèrica disposat a fer fortuna als frontons dels Estats Units.

L'INNOCENT

BOXEJADOR – Tia Antxoni, les vaques tenen els ulls oberts...

JONÀS – També el 1968, l'altre germà de la tia Antxoni, el major, José Manuel Ibar, deixava els esports rurals bascos per iniciar una carrera fulgurant com a boxejador.

BOXEJADOR – Les vaques tenen fam.

Pausa. Colpeja l'aire insistentment.

JONÀS – Aquella casa rural, on el xicotet Pablo corria darrere de les vaques, estava als afores del poble guipuscoà de Cestona. El caseriu l'havia rebut en herència l'avi de Pablo, del propietari anterior, que l'havia rescatat d'un orfenat. Amb el temps, el caseriu va passar als tios de Pablo: José Manuel, la tia Antxoni i, per descomptat, al seu pare, Càndid. **La casa tenia nom: es deia Urtain Berri.**

BOXEJADOR – Au, Urtain! Tu pots, Urtain!

Pausa. Colpeja l'aire insistentment.

JONÀS – Diuen que, tots els que han viscut en aquella casona anomenada URTAIN els persegueix una maledicció que, generació rere generació, es capfica en destruir els més forts de la genealogia del vell caseriu.

BOXEJADOR – Un! Dos!

Pausa. Colpeja l'aire insistentment.

JONÀS – L'1 de novembre de 1960 va morir el iaio José Ibar en l'última aposta, i única que no guanyaria, de la seua vida.

BOXEJADOR – Tres! Quatre! Cinc! És un joc de xiquetes! Passeu!

Pausa. Colpeja l'aire insistentment.

JONÀS – Creia, acostumat com estava a alçar pedres gegantesques, que podria resistir el salt d'homes sobre el seu estómac. Un a un, anaren passant tots els del bar.

BOXEJADOR – Dotze! Tretze! Catorze...!

JONÀS – Diuen que tot allò és una llegenda, que es va magnificar amb el temps, que el motiu no foren aquells salts d'homes de 120 quilos sobre la seua panxa, sinó una hèrnia... qui sap.

Esgotat. BOXEJADOR para de colpejar. S'asseu.

JONÀS – El 21 de juliol de 1992, el llegendari Tigre de Cestona, també conegut amb el nom del maleït caseriu, Urtain, dues vegades campió d'Europa dels pesos pesants, perdia el pols amb la vida en llançar-se des d'un dècim pis a Madrid, assetjat pels deutes i el fracàs.

Pausa.

L'INNOCENT

JONÀS – Hui, Pablito, fill de Càndid, pilotari emigrat a Amèrica; nebot d'aquell púgil legendari; nét d'un xiquet rescatat d'un orfenat i invencible apostador... està contra les cordes complint una condemna perpètua en una presó dels Estats Units.

El boxejador colpeja l'aire. Porta un paper a la mà.

BOXEJADOR – Tindre tanta gent que mai m'ha conegut i que jo no conec que s'han unit per ajudar-me és una cosa que em fa sentir molt humil.

Pausa.

No moriré al corredor de la mort. Alguns poden pensar que la meua sentència de cadena perpètua és un acte de misericòrdia, però no pot haver-hi misericòrdia sense justícia. Una cadena perpètua encara significa que moriré a la presó per un crim que no vaig cometre. Hi ha molts detalls que ara no puc explicar... Per favor, cregueu-me quan us dic que això no es quedarà així. Continuaré lluitant per demostrar la meua innocència.

TANYA des del fons, amb el paper de la mà.

TANYA – Tot el meu afecte i la meua estima més sincera... De veres, Pablo? En sèrio?

BOXEJADOR – Què?

TANYA – No hi ha odi.

BOXEJADOR – No.

TANYA – No m'ho crec.

BOXEJADOR – El què no et creus?

TANYA – Aquesta carta. Aquesta carta és un insult a...

BOXEJADOR – Tu no ho entens.

TANYA – No, clarament no ho entenc.

BOXEJADOR – Què esperes que diga?

TANYA – Que et mors ací dins. Que portes més de 5 anys tancat per un crim...

BOXEJADOR – Que no vaig cometre.

TANYA – Això dius. I no hi ha odi? 5 anys.

BOXEJADOR – Serviria d'alguna cosa?

TANYA – Serviria per a dir la veritat.

BOXEJADOR – Eixa és la veritat.

TANYA – I torna!

L'INNOCENT

TANYA respira.

TANYA – Saps...no m'agrada dir-ho així, però a vegades sí que crec que estem maleïts.

BOXEJADOR – Què dius.

TANYA – La vostra casa... la teua família. Com una pedra damunt del pit.

Pausa curta. Tanya mou l'esquena, com si estiguera entumida.

TANYA – Perdona... estic cansada. He dormit en el cotxe mentre esperava que obriren.

BOXEJADOR – I saps el bé que em fa veure't hui....Què farem demà?

Pausa.

TANYA – Estar amb tu.

BOXEJADOR – Tot el dia.

TANYA – Com?

BOXEJADOR – Estaràs ací tot el dia. I riurem. Veritat Tanya?

Pausa.

TANYA – Sí.

BOXEJADOR – I demà passat?

TANYA – Tornaré per a estar amb tu.

BOXEJADOR – Tot el dia?

TANYA – Ja t'he dit que sí.

BOXEJADOR – Tanya.

Pausa.

BOXEJADOR – Què faràs la setmana que ve?

TANYA – ...

BOXEJADOR – Què faràs la setmana que ve?

TANYA – Estaré.

BOXEJADOR – Tornaràs?

TANYA – Intentaré estar ací, ja ho saps.

BOXEJADOR – Ja ho sé.

Per un instant, JONÀS deixa de ser només un músic. Li mira als ulls, una mirada que BOXEJADOR no li torna.

JONÀS – Què estàs fent.

L'INNOCENT

El BOXEJADOR tracta d'ignorar la veu.

JONÀS – Què collons estàs fent. Així la tractes? Així la vols?

Silenci.

BOXEJADOR – No.

TANYA – Pablo?

BOXEJADOR – Sí.

JONÀS – Dis-li-ho ja. Deixa-la anar.

BOXEJADOR – Però aleshores...

TANYA – Però aleshores què, Pablo?

JONÀS – És de justícia.

TANYA – Pablo, jo... jo me n'he d'anar. Tornaré la setmana que ve.

TANYA l'abraça. El BOXEJADOR li torna l'abraçada com pot, rígid. Ella ix. El BOXEJADOR es queda sol, respirant com un animal tancat.

El BOXEJADOR agafa la carta. La doblega. La tritura entre els punys. Colpeja l'aire com si volguera callar la veu de JONÀS.

BOXEJADOR – És de justícia? De justícia. Quan estàs a ta casa, jo estic ací. Quan agafes el cotxe i vas al supermercat, jo estic ací. Quan mires la televisió, jo estic ací. Una cervesa? Ací. Un cap de setmana amb el teu fill? Ací. Un viatge? Ací. Estàs malalta? Jo estaré ací. I quan et menges eixe puto gelat de vainilla i caramel...

Es trenca.

Si estigueres ací, ho entendries...perquè no em queda res més.

*El boxejador agafa la carta, l'estreny entre els punys.
Colpeja l'aire insistentment.*

BOXEJADOR – Estimat cosinet: No et puc parlar del meu cas, els guàrdies obrin i lligen tot...

Pausa. Colpeja l'aire insistentment.

Estic sol, però soc un supervivent i me'n sabré eixir.

Pausa. Colpeja l'aire insistentment.

Javi, açò està sent molt dur per a mi. Per què he de carregar amb una creu tan gran? **Ja porte ací cinc anys.**

Pausa. Colpeja l'aire insistentment.